

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΚΑΛΛΙΓΑ

Πρέπει νὰ ἦνέ τις φανατικὸς φίλος τοῦ ἀποσυρθέντος ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν διὰ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι θὰ αἰσθάνθῃ ὁ τόπος τὴν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἀποχώρησίν του. Ὅ,τι ὁ τόπος αἰσθάνεται, καλὸν ἢ κακόν, τὸ αἰσθάνεται παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη. Αὐτὸς βασιλεύει, κυβερνᾷ, διοικεῖ. Οἱ ἄλλοι συνυπουργοὶ εἶνε τὸ πολὺ πρώτης τάξεως τμηματάρχαι. Ἄν ἦνε δυνατόν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ κ. Σταϊκοπούλου, δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου συνυπουργοῦ τοῦ κ. Τρικούπη. Πρωτοβουλίαν δὲν ἔχουν, ἰσχὺν χαρακτῆρος δὲν ἔχουν, προσωπικότητα πολιτικὴν ἐκπεφρασμένην δὲν κέκτηνται. Μεταξὺ ὅλων ὁ κ. Λομβάρδος ἔχει τὴν ἱστορίαν του· ἀλλ' αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἔλαβε θέσιν πολιτικοῦ ἀπομάχου, εἰς ἃν ἐδόθη ὡς σύνταξις τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

Ἐὰν ὁ κ. Καλλιγᾶς ἦτο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἀπεφάσιζε νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸν κυβερνητικὸν αὐτὸν κλάδον, καὶ ἐπροχώρει εἰς τὴν μεταρρύθμισιν καὶ εὗρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπεχώρει ἔπειτα τῆς κυβερνήσεως, βεβαίως ἢ παραίτησίς του θὰ ἐσημειούτο, θὰ ἐσχολιάζετο, θὰ ἐξεφράζετο χαρὰ ἢ λύπη.

Ἄλλ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπαγορευόμενος τοῦ κ. Τρικούπη, μεταφραστὴς αὐτὸς ὁ ἴδιος ξένων φορολογικῶν νόμων, «εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ὁποίων ἀπὸ τίνος μεγάλῃν δὲν ἐδείκνυε πίστιν», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Αἰῶνος, βεβαίως ἐκ συνεντεύξεως μετὰ τοῦ κ. Καλλιγᾶ γράψαντος ὅ,τι ἔγραψεν, ὁ κ. Καλλιγᾶς μηδεμίαν ὀρισμένην οἰκονομικὴν ἰδέαν ἔχων ἐν τῇ κεφαλῇ του πρὶν ἢ προχειρισθῇ εἰς ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλ' εἰς τὴν φυσικὴν μόνον ὀξείαν ἀντίληψιν καὶ τὴν διακρίνουσαν τὸν ἄνδρα εὐφυῆ ἐμπιστευόμενος, κατὰ συνέπειαν οὐδὲν νέον στοιχεῖον συνεισενεγκὼν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους—ἐλαχίστας μόνον τύπων ἢ μᾶλλον τάξεως μεταρρυθμίσει· εἰσαγαγὼν—καὶ ταύτας παραλαβὼν σχεδὸν ἐτοιμοῦ· παρὰ τοῦ προκατόχου του κ. Ἀθανασιάδου, βουλευτοῦ Γόρτυνος, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ συνόδῳ τῆς βουλῆς λειποτακτικῆς ἅμα τῷ πρώτῳ σαλπίσματι τῆς μάχης, καὶ ἀπὸ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς εἰς τὰς ἐφεδρικὰς τάξεις κατατα-

χθεῖς, μετὰ τοιαῦτα προγεγόμενα ὁ κ. Καλλιγᾶς καὶ μένον ἐν τῆξουσῖα οὐδεμίαν ἐντονον ἀπόχρωσιν ἀπέδιδεν αὐτῇ, καὶ ἀποχωρὼν κατ' οὐδὲν ἄλλοιοῖ τὴν ὅλην φυσιολογίαν τῆς κυβερνήσεως εἰς ἣν τέως ἠνήκεν.

Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποσον διατείνεται ὁ συναδέλφος Αἰῶν ὅτι ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπουργεῖου ἀπομάκρυνσις τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῶν κοσμημάτων του καὶ μίαν ἐγγύησιν κατὰ τοῦ ἐπιδραμόντος χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως, εἶνε ὅλον εἰς βᾶρος τοῦ ἐγκωμιαζομένου. Τὴν παράστασιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ ὡς κοσμήματος, ὡς ψελλίου ἢ ἐνωτίου ἢ μεταλλίων τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη, αὐτό, μάλιστα, τὸ ἐννοοῦμεν. Καμψότερον πολιτευτὴν τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἐν Ἑλλάδι τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζομεν. Ὅπως ἢ κομψὴ φιλολογία ὠνομάσθη ἐλαφρὰ φιλολογία, πρὸς διάκρισιν τῆς ἄλλης, τῆς βαρείας, τῆς σχολαστικῆς, οὕτω καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς εἶνε τῆς σχολῆς τῆς ἐλαφροῦς πολιτικῆς. Κυρίως εἰπεῖν δὲν εἶνε πολιτικός· δὲν ἔχει οὔτε τὸ σθένος, οὔτε τὸ πάθος, οὔτε τὰς κεντρικὰς ἐκείνας ἰδέας περὶ ἃς ὀφείλει νὰ στρέφεται εἰς σοβαρὸς πολιτευόμενος. Διὰ τοῦτο εἶνε διλετάντης τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ ἐκ τῶν κομψοτέρων, πνευματωδεστέρων, λαμπροτέρων. Αἱ πολιτικαὶ του ἀγορεύσεις δυνατόν νὰ ἦνε ἕλαι πνεῦμα, ἀλλὰ κἀμμία δὲν εἶνε ὄλη νοῦς. Ἀκούραστος εἰς τὰ λογοπαίγνια, εἰς τὰ ὑπονοούμενα, εἰς τὴν εἰρωνίαν, θρασὺς ἐνίοτε εἰς τὴν κοινοβουλευτικὴν πολεμικὴν του, διὸ καὶ προκαλῶν θραυτέρως ἀπαντήσεις, εὐθυμος, σπανίως παραφερόμενος, μειλίχιος, σκανδαλίζων κάποτε διὰ τολημῶν ἐπιγραμμάτων, κυρίως ὅμως ἀποβλέπων εἰς τὴν πρόβλησιν ἰλαρότητος, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πολεμίοις ἀκόμη, ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπόψεις βεβαίως ἦτο ἐκ τῶν κοσμημάτων τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν διαφωνοῦμεν διόλου μετὰ τοῦ συναδέλφου καὶ γείτονος Αἰῶνος.

Ἄλλ' ὅτι ἢ παραίτησίς του ἀφαιρεῖ μίαν ἐγγύησιν κατὰ τοῦ ἐπιδραμόντος χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως, τοῦτο πιστεύομεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Αἰῶν μειδιῶν θὰ ἔγραψεν, διότι ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐπὶ τοσούτον ἤδη χρόνον, καθ' ἃν ἀπετέλει μέλος τῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Καλλιγᾶς, ἐπολέμη καὶ ἀντεπολιτεύετο αὐτὴν ὡς ἐνδοτικὴν, πῶς ἠδύνατο συγγρόνως νὰ φρονῇ ὅτι ὁ κ. Καλλιγᾶς ἦτο ἐγγύησις ἐναντίον τοῦ χειμάρρου τῆς ἐνδόσεως, καὶ ὅτι τώρα ἢ ἐγγύησις αὐτῇ ἀφαιρεῖται; Ἐὰν ὑπῆρξεν ἐνδοτικὸς ὁ Τρικούπης, ὑπῆρξε κατὰ τοὺς δεκατέσσαρας μῆνας τῆς πρωθυπουργίας του, περιπέτων εἰς ἀντιράσεις

δεχόμενος τού; Θεσσαλούς βουλευτάς, ρίπτων τὰς θέσεις σκύβαλα εἰς λιμώττοντας σκύλους, ἀπαρνούμενος ἑαυτὸν, ἀπογοητεύων τὸν κόσμον, γινόμενος ἀπὸ εἰδώλου σιγχαντὸν, ἀποβάλλων τὸν Τρικούπην τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὑπεκδυόμενος τὸν Τρικούπην τῆς πρωθυπουργίας, ἀνθρωπὸν δίδοντα τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, πρόθυμον ἴσως καὶ ἐγκληματὰ διαπράξῃ, ἀρκεῖ νὰ συγκρατῇ εἰς τοὺς χαυλιόδοντας αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν. Πῶς τότε μία ἀκτίς ἐγγυήσεως δὲν ἀνέτειλεν ἀπὸ τῶν ὀμματουχλίων τοῦ κ. Καλλιγᾶ; Πῶς δὲν διεμαρτυρήθη, πῶς δὲν ἐνίψε τὰς χεῖρας, πῶς δὲν ἠπειλήσεν ὅτι αὐτὸς παραιτεῖται, ἐπὶ δεκατέσσαρας ὅλους μῆνας πανηγυρικής συνυπουργίας, καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐπίστευσε βλέπων τῶσας τρυφερὰς σχέσεις μεταξὺ Τρικούπης καὶ Καλλιγᾶ, ὅτι ἴσως ὤμωσαν καὶ τὸν περίφημον ὄρκον τῶν ἀδελφοποιῶν, ἔτοιμοι καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον;

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕτερος σπουδαῖος λόγος ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Καλλιγᾶ, καὶ αὐτὸς δυστυχῶς ὄχι εὐμενῆς εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ Αἰῶτος, διὰ τὸ ὅποιον μίαν φορὰν σπουδαίως ἐπρότεινε ὁ συνάδελφος νὰ ἀνεγείρῃ τὸ Πανελλήνιον ναὺν εἰς τὸν ἐθνικὸν νομοθέτην! Ὁ λόγος οὗτος εἶναι διαφορῶν μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ, προκειμένου περὶ τῶν ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, τῆς ἀρσεως τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας, ἴσως καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἢ μᾶλλον διεθνoῦς σιδηροδρόμου, ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Λάρισα, δι' ἣν ἐπετεύχθη ἡ ἐνωσις τῶν ἐλληνοτουρκικῶν σιδηροδρόμων, μία ἐκ τῶν ὀλίγων μεγάλων πράξεων τῆς κυβερνήσεως Τρικούπης. Ὁ κύριος Τρικούπης ἐπιδιώκει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δάνειον τῶν τσσαρῶν ἑκατομμυρίων χάριν τῶν ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, καὶ τὸ μέγα δάνειον πρὸς ἄρσιν τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας, καὶ τὰ μέσα τῆς κατασκευῆς τοῦ στρατηγικοῦ σιδηροδρόμου Λαρίσης. Ἄλλ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀντίστατο καὶ εἰς τὸ ἐν, ἀντίστατο καὶ εἰς τὸ ἄλλο, ἐναντιοῦτο καὶ εἰς τὸ τρίτον. Περιωρίζετο μόνον «νὰ μὴ δεικνύῃ» κατὰ τὸν Αἰῶνα,

«μεγάλην ἀπὸ τινος πίστιν εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ψηφισθέντων νόμων, εἰς τὸ εὐφάριστον καὶ τὸ πρακτικὸν αὐτῶν, πρὸ πάντων δὲ, ὅτι τοῦ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρου ἔσεται ἀπολυδάπανος ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ὅτι αἱ δι' αὐτοῦ δαπάναι αἱ ἀπορροφῆσαι τὰ ἐξ αὐτοῦ ἔσοδα, ἐν γένει νὰ μὴ δεικνύῃ τὸν πρότερον ἐπὶ ταῖς ψηφισθέντας φόρους ἐνθουσιασμόν». Ὅλα αὐτὰ δυσκολεύματα εἰλικρινῶς νὰ πιστεύσωμεν, ἀν γράφονται ἐν πνεύματι εὐμενείας πρὸς τὸν κ. Καλλιγᾶν ἢ ἀν σκοπὸν ἔχουσι νὰ τὸν τσοβαλιάσουσι φιλικῶς. Νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ἰδίων αὐτοῦ νόμων ὁ ἐθνικὸς νομοθέτης καὶ νὰ ζητῆται πρὸς τοῦτο ἀνεγερσις ναοῦ, αὐτὸ δὲν πιστεύομεν νὰ λέγηται σοβαρῶς.

Ἄλλ' ὅ,τι ἡμᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι τὸ ζήτημα τὸ ἐθνικόν, ὅ, περ χωρίζομεν πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ἀδιαφοροῦντες περὶ ἐκείνων οἵτινες τὸ προάγουσι ἢ εἶναι ἀντίπαλοι, ἢ περὶ ἐκείνων οἵτινες τὸ παρεκτρέπουσι τῆς ὁδοῦ του, ἢ εἶναι φίλοι. Τοὺς πρώτους δυνάμεθα νὰ τοὺς ὑποστηρίξωμεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τοὺς δευτέρους δυνάμεθα νὰ τοὺς πολεμῶμεν πάλιν ἐνθουσιωδῶς. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ὁ κ. Καλλιγᾶς ἐδικαίωσε τὸν τίτλον ὃν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως εἶχεν: ὁ Τριεστίνος!

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὀπαδοὶ τῶν οἰκονομῶν, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἐκκαθαρίσεως τῆς διοικήσεως ἀπὸ τῆς ληστρικῆς αὐτῆς ἀποχωρήσεως καὶ τῶν θέσεων τῶν πρὸς ἀποζημιώσεις καὶ ἀμοιβῆν κομματικῶν ὑπηρεσιῶν, ὅταν εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα μετὰ γλισχρότητος παρέχονται τὰ μέσα καὶ τὸ χρῆμα. Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς κατὰ τῶν νέων φέρων, ὄντες κατ' ἀρχὴν ἐναντίον τῶν ἐμμέσων φέρων τῶν προσβαλλόντων ἀνευ ἀναλογίας πτωχοὺς καὶ πλουσίους, καὶ πιεζόντων πλειότερον ἐκείνους παρ' αὐτοῦς.

Ἄλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ζητήματος, οὗ ἡ λύσις ἐπισπεύδει, ἐκλαμβάνομεν ἀπατριδα καὶ ἀνέλληνα πάντα Ἕλληνα, ὄχι μόνον πολιτευτὴν, ἀλλὰ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 473.)

Μάλιστα, κύριε, εὐκόλως. Τὸ νεκροταφεῖόν μας εἶνε μικρὸν τετράγωνον γῆς, γύρου γύρου ἔχει τέσσαρας τοίχους, εἰς τὸ βάθος θὰ δῆτε ἀπέναντι τοῦ δυτικοῦ τοίχου δύο μεγάλας τετραγωνικὰς πέτρας ποῦ εἶνε ἡ μία κοντὰ ἔς τὴν ἄλλην, καὶ δὲν ἔχουν ἐπάνω παρὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν. Ἐκεῖ, κύριε, εἶνε θαμμένα τὰ δύο θύματα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἠγέρθη. — Γέρο Μονό, εἶπε σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἐπαίτου, σὰς εὐχαριστῶ διότι εὐφραστήθητε νὰ μοῦ γνωστοποιήσητε τὸσον τρομερὰ πράγματα, μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ἔχετε, τοῦ νὰ ὁμιλήσητε δύνασθε νὰ βασιζήσθε ἐπὶ τῆς αἰωνίου εὐγνωμοσύνης μου. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ ἥρεμος βίος σας δὲν θὰ διαταραχθῇ, ὄχι δὲν θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ἐπακαλάβητε τοὺς λόγους σας ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Γέρο Μονό, σὰς ὀφίλω πολλά· ἀλλὰ θὰ δυνήθω νὰ ἐκπληρώσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου. Ἐν τούτοις λάβετε τὰ χρυσὰ αὐτὰ νομίσματα.

- Ὁ ἐπαίτης ἐπρόφερε φράσιν ἀποποιήσεως.
- Ὅ μὲ δυσαρεστήσετε, διέκοψεν ὁ ξένος· λάβετε, λάβετε αὐτὰ. Ἡ ἡλικία σας ἔχει ἀνάγκην πολλῶν πραγμάτων, μερικῶν ἀνέσεων.
- Τέλος, κύριε, ἐμειδῆ ἐπιμένετε. . .
- Ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη ταχέως.
- Ἄδιάφορον, ἐπιθύρσεν ὁ γέρο Κάτσικας, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γνωρίσω ποῖος εἶνε ὁ γενναῖος αὐτὸς ἄνθρωπος.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ κύριος Λαγγάρδ ἦτο εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Βλαϊνοῦρου.

Πολλοὶ τὸν εἶδον ἀνοίξαντα τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου καὶ διολισθίσαντα διὰ τῶν τάφων· ἀλλὰ δὲν προσέβλεψαν ἄλλως τὴν προσοχὴν των καὶ δὲν ἐξεπλάγησαν παντελῶς, διότι ἄγνωστον εἰς αὐτοῦς πρόσωπον ἐπεσεκέπτετο τοὺς νεκροὺς των.

Χωρὶς πολὺ νὰ ζητήσῃ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἔστη ἐνώπιον δύο λίθων, οὓς ἡ πολυκαίρια καὶ ἡ βροχὴ εἶχον μαυρίσει καὶ ἀποκαλυφθεὶς ἐγονυπέτησε.

— Δυστυχῆς Κάρλε, δυστυχῆς Ζελιμᾶ! ἀνεφώνησε βραδέως, ἐνδακρυσθεῖς ὡσαύτως, παταχθέντες ἀμφοτέροι, ἐ-

καὶ ἀπλοῦν πολίτην, ὅστις θὰ ἐπρότεινε οἰκονομίας ἀντὶ τῶν ἀνγκαιῶν δαπανῶν καὶ δὲν θὰ ἐπρότιμα τὴν ἀνατροπὴν ὄχι τοῦ ἰσοζυγίου, ἀλλὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὅλου, ἀντὶ τῆς ἐπ' ἐλάχιστον χαλαρώσεως τῶν ἐθνικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπαπειλούντων τὸν ἑλληνισμόν κινδύνων.

Τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὴν ἐβλεπεν ὁ κ. Καλλιγᾶς ὡς ἐβραῖος τοκιστὴς ἢ τραπεζίτης εἰς τὸ σιγαρογράφτηνον ἰσοζύγιον ὅπερ ἔφερον, ἀρχομένης τῆς τελευταίας τῆς βουλῆς συνόδου. Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας εἶνε ἄλλοῦ, οὔτε δύναται νὰ τὴν ἐνοήσῃ ἐκεῖ ὁ στενὸς νοῦς τοῦ κ. Καλλιγᾶ· τούναντιον καὶ φύσει καὶ θέσει καὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται καὶ τοὺς ἄλλους ζητεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν.

Ἰπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν εὐφροσύνης χαιρετίζομεν τὴν ἀπὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἀποχώρησιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, προσφωνούντες αὐτῷ τὸ: Καλῶς μάς ἐφυγες!

Καλεῶν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς εἶδομεν τοὺς ἐννέα ληστὰς τοῦ Χασσανιοῦ. Τέλος πάντων ἀπὸ τὸ Λοιδωρικὸν δὲν εἶνε ἀνέναντος, καθ' ὃ οἱ ἴδιοι ὁμολόγησαν. Φουστανελλᾶδες Βλάχοι ὅλοι, πλὴν ἐνός πλατοβράκην, ἔχοντος ὕψος καλογῆρου καὶ φέροντος καὶ σκοῦρον καλογηρικόν. Ἡσυχοὶ φυσιογνωμίαι καὶ ἡμεροὶ οἱ περισσότεροί, πλὴν δύο, ἕνας μὲ ἀνοικτὸν ξανθὸν μύστακα καὶ βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἕνας ἄλλος νεώτατος, ἐκφρα-

στικωτάτης φυσιογνωμίας, μόλις εἰκοσαετής, οὐσσάρου ἀνάστημα, μὲ κύνειον λαϊκόν, εὐθύς καὶ ἀκαμπτος, μὲ ὑπερήφανον προβολὴν στηθῶν, ἀν καὶ ὀπισθὰ γκωνα δεδεμένον, ἀμύστακον ἐντελῶς, μὲ παρειὰς διφυλακωμένας, μέτωπον εὐρὺ, νοσημονεστάτους καστανόχρους ὀφθαλμοὺς, ὅστις, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς κυρίας Ζωγράφου, ἐφάνη ὁ θρασύτερος ὄλων τὴν νύκτα τῆς ληστείας. Ὅλοι ὁμολογοῦν τὴν πρᾶξιν των, μετανοημένοι πικρά. «Ἦτανε γὰρ νὰ πᾶμε χαϊμένοι, μάς ἔλεγεν ἕνας ἐξ αὐτῶν, καὶ φάγαμε μοναχοὶ τὸ κεφάλι μας». Ὅλους αὐτοὺς τοὺς θεωροῦμεν ἡμεῖς ἐν τῇ ὑψίστῃ δικαιοσύνῃ ἀθώους, θύματα κτηνωδῶν ἐνστικτῶν καὶ θύματα ἀκόμη τῆς ἀγρίας, κοινωνικῆς καταστάσεως ἣν ἦν αἱ ἐπαρχίαι διατελοῦσι.

Ὁ ἐπὶ παραποιήσει τραπεζογραμματίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δικασθεὶς προχθὲς ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ Ἰταλῶς Πασκουάλε κατεδικάσθη ὡς συνεργὸς πλαστογραφίας εἰς ἐνὸς ἔτους καὶ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν.

Ἐν Πάτραις περιέμενον τὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου! Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς παρελθούσης Δευτέρας γράφει ἡ πατρὶνὴ συνάδελφος «Ἐπὶ τὰ Πρόσω», πλῆθος πολλῶν ἀνερχόμενον τὸ παρὰ τὴν πόλιν **Ἐσχατοδούριον** ὅπως ἐκ τοῦ λόγου τούτου θεάσεται ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ λόφος εἶχε καλυφθῆ ὀλόκληρος ὑπ' ἀνθρώπων, ἐν ἀγωνίᾳ καρδακούντων τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ φρικαλέου θεάματος. Ἐν τούτοις ἡ «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» δὲν μᾶς ἐξηγεῖ τὸ διὰ τί καὶ πῶς καὶ πότε.

γένεσθε θύματα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς σας. . . Ἄγνωθ μὲν εἰστέτι ὅποια ἔσται ἡ τιμωρία τῶν ἀτίμων, ἀλλὰ θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν σας!

Ἡ ἀγαπητὴ ὑμῶν ὄφρα ἔγινε τέκνον μου! Ἄ! τοῦτο εἶνε τὸ ἐλάχιστον πρὸς ὑμᾶς χρέος μου! Ἄνωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς δυστυχούς Ἰωάννας. . . Αἱ δύο ψυχαὶ ὑμῶν συννημέναι μετὰ τῆς ἐμῆς ἄς ζητήσωσι παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῇ ἀποδοθῇ τὸ λογικόν!

Ἐμεινεν ἀκόμη μίαν στιγμὴν μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην ὡς ἐν προσευχῇ, εἶτα ἐγερεθεῖς: «Χαίρετε» εἶπε καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιμητηρίου.

IB

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΓΗΡΟΣ

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὤραν ἀφίκετο εἰς Μαρτίλ. Δὲν ἐφόρει πλέον τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τοῦ χωρικοῦ, ἀντικαταστήσας αὐτὰ δι' ἐνδυμασίας ἐξ ἐρίου τοῦ Ἑλβερ, ὡς καλῶς τις ἐπαρχιακὸς ἀστός.

— Εὐαρεστήθητε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δείξητε τὴν κατοικίαν τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν, εἶπεν εἰς τὸ πρῶτον ἄτομον, ὅπερ συνήτησεν ἐν τῷ χωρίῳ.

— Κύριε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρό-

μον σας ἕως ἔς τὴν ἄκρα, ἡ τελευταία οἰκία πρὸς ἀριστερὰ, εἶνε ἡ οἰκία τοῦ λοχαγοῦ.

— Ὅ ἀ εὐρω πιθανῶς τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν παρὰ τῷ κ. Βαιγιάν;

— Βεβαίως, κύριε. Ὁ ἀξιωματικὸς Γρανδὲν εἶνε ὁ βαπτιστικὸς τοῦ λοχαγοῦ καὶ φυσικῶς μὴ ἔχων κανένα ἄλλον συγγενὴ ἐν Μαρτίλ ἤλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀναδόχου του, γὰρ νὰ περᾶσῃ ἐδῶ τὴν ἀδειαν ἀπουσίας ποῦ ἔλαβε.

Ὁ ξένος εὐχαριστήσας ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἐκρυσεν. Οὐθένος δὲ προσερχομένου ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἔστρεψε τὴν θώμιγγα, ὤθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὴν μικρὰν θύραν καὶ ἡ Γερτροῦδη εἶχε φανῆ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς κατοικίας ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ.

Εἶσθε ἀναμφιβόλως ἡ ἀξιόλογος Γερτροῦδη, ἡ ὑπηρετρία τοῦ κ. Ἰακώβου Βαιγιάν; εἶπεν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ δὲν ἀπεπειράθη κἄν ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— Ὁ κύριος ξεύρει τὸ ὄνομά μου! εἶπε· μάλιστα, κύριε, εἶμαι ἡ Γερτροῦδη, εἶπεν.

— Ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν εἶνε ἐδῶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶμαι εὐτυχῆς, διότι μὴ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριόν σας, ἐπιθυμῶ ἐν πρώτοις νὰ ἴδω τὸν λοχαγόν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΛΟΓΕΙΩ

Ο Χρῆστος Μουζάμελ ἐκ Τριπόλεως τῆς Συρίας, κάτοικος Ἀλεξανδρείας, ἐτῶν 45, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, κατηγορεῖται σήμερον ἐπὶ διαμάχῃ ἐν τῷ Κακούργοδικεῖω.

Ο Μουζάμελ αὐτὸς εἶχε πρὸ ἐτῶν νομφρευθῆ τὴν πρώτην τοῦ γυναικῆ, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ ἐξῆσεν ἀρκετὰ χρόνια πύδοκῆσεν ἢ μοῖρα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ, διὰ νὰ συνέλθῃ τὸ 1878 εἰς δεύτερον γάμον, μετὰ τινος Σορίας ὀνομαζομένης. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1881, ἐμπεπλισμένος ἦδη Σορίας καὶ μὴ ἀκούμενος εἰς τὰ γῆνα, ὀνειροπόλησε καὶ ἄλλας οὐρανίας ἡδονάς, καὶ δὴ συνεζεύχθη τὸ τρίτον νομίμως ἐν Ἀτταλίᾳ μετὰ Οὐρανίας τινός, ἐνῶ ἐξοῦσε ἀκόμη ἡ πρώτη Σορία του. Ὅθεν μετ' ὀλίγον, καταγγελλεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οὐρανίας του, συνελθῆσθαι ἀπὸ τὸν πρόξενον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ μετὰ τὰς νομίμους προανακρίσεις ἀποστέλλεται ἐνταῦθα διὰ νὰ δικασθῆ, μετὰ μακρὰν ὑποδικίαν, σήμερον.

Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις διὰ τοῦ κ. Ἡλία Ποταμιάνου, ἀμα τῆ ἐνάρξει τῆς δίκης, ἐνίσταται κατὰ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου. Κατ' αὐτὴν ὁ κατηγορούμενος εἶναι πολίτης ὀθωμανός, διαπράξας τὸ ἐγκλημα ἐν ἀλλοδαπῇ κατ' ἄλλοδαπῆς· διότι καὶ ἐκεῖνη ὀθωμανὴ πολίτις εἶναι. Ἄν ἡ κατηγορία φρονῆ ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς προδικασίας ὁ κατηγορούμενος δὲν διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀποδομένης εἰς αὐτὸν ἑλληνικῆς ὑπκοότητος, εἶναι διότι μὴ ἐννοῶν γρὸς ἀπὸ ἑλληνικά, δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, καὶ καλῆ τῆ πίστει ὑποβάλλετο εἰς τὰς ἀνακρίσεις τοῦ προξένου, μὴ γινώσκων τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαιοῦματα. Ἀλλὰ τὸ νοστιμώτατον εἶναι ὅτι ὁ κύριος πρόξενος, ἀκούων ὅτι ὁ κατηγο-

ρούμενος εἶναι Σύριος, ἐκ Συρίας δηλ., τὸν ἔκαμε Συριανόν, καὶ τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του ὡς δημότην Ἑρμοπούλεως!

Ὅθεν ἐδέησε νὰ διακοπῆ ἡ δίκη καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἡ Εἰσαγγελία τηλεγράφημα πρὸς τὸν δήμαρχον Ἑρμοπούλεως πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ἀπροσδοκίτου αὐτοῦ μεθ' ὃ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη εἰς τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα.

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

Χθὲς ἀπὸ τῆς 5 Μ. Μ. μέχρι τῆς ἑσπέρας ὁ κόσμος ἀθρόος συνέρρεε καὶ περιεργάζετο τὰ ἐν τῇ Ἐκθέσει. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης παρήλαυνον πρὸ τῶν ἀνθέων πολυεῖδεις ὄμιλοι, ἄλλοι παρατηροῦντες μὲ γνώριμον ὄμμα τὰ ἐνώπιον των ἐκτενιόμενα θαλαρὰ στελέχη, καὶ ἄλλοι ἐν ἀπορίᾳ ἐρωτῶντες νὰ μάθωσι ποῖον ἦτο τάχα τὸ θαυμασίον ἐκεῖνο δενδρύλλιον μὲ τὰ χονδρὰ βαθυπράσινα φύλλα, ἢ ποῖον ἦτο τὸ κατάλειον ἐκεῖνο ἄνθος κτλ. Ὅλοι δὲ μετὰ φροντίδος ἐκυπτον νὰ ἀναγνώσωσιν, ὅσοι διεκρίναν τεμάχιον γάρτου ἀνηρητημένον ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, τὸ εἶδος τοῦ ἀπονεμηθέντος βραβεῖου, καὶ τοῦ βραβευθέντος τὸ ὄνομα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης ἐμέθυε θελιτικώτατα, ὡς νὰ ἦτο θερμοκηπίου· καὶ ἔτι πλέον τὸ ἄρωμα καὶ ἡ θεὰ τῶν θαυμασίων ροδοδεσμῶν, — τὰ ρύδα φροδερὰ ἐφιγουράρησαν, — ὁ ἦθος καὶ ἡ ὄψις τῶν νεαρῶν κυριῶν, — ἦσαν μερικαὶ κινήτὰ ἐκθέματα δρόσου καὶ μύρων, — εὐωδία καὶ κάλυκες καὶ χεῖλι, καὶ βλεῖματα, καὶ χρώματα ἐπὶ ἀνθῶν καὶ προσώπων καὶ ἐσθήτων, τόσαι πνοαὶ, καὶ τόση πύκνω-

- Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, κύριε;
- Τὸ ὄνομά μου; ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.
- Σεῖς, κύριε, εἶσθε σεῖς; ἐπεφώνησεν ἡ Γερτρούδη. Ὁθεῖ μου, πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν! Τόσαις φοραῖς κάθε μέρα κύριε, γίνεται λόγος γιὰ σὰς! Ἐλθετε, ἔλθετε γρήγορα κύριε· καὶ οἱ θεῶ εἶνε ἕς τὸν κῆπον, ἂ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν!
- Ἡ Γερτρούδη ἦτο ἐνθουσιασμένη, ἔτραξεν ἐμπρὸς κρᾶζουσα:
- Κύριε Ἰάκωβε, κύριε Βαγιάν, εἶνε ὁ κ. Λαγγάρδ.
- Ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ κήπου δύο ἀναφωνήσεις ἀπάντησαν. *Ἐπειτα ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ὤρμησεν ὡς βέλος καὶ ἦλθε συγκεκινημένος νὰ πέσῃ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ φίλου τοῦ ἐλευθεροσκοπευτοῦ.
- Ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἐρθασε καὶ αὐτὸς πλησίον των.
- Κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, εἶμαι εὐτυχῆς διότι παρουσιάζω τὴν λοχαγὸν Ἰάκωβον Βαγιάν τὸν ἀνάδοχόν μου.
- Καὶ δεύτερον πατέρα σας, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, προσέθεσεν ὁ κ. Λαγγάρδ· σεῖς μοῦ τὸ εἶπατε.
- Ὁ! ναι, δεύτερός μου πατήρ, εἶπεν ὁ νεανίας.
- Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἐσφιγξάν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

- Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, πάντοτε ἀνωτέρα τῶν περιστάσεων, πηγαίνω νὰ ζητήσω προμηθείας.
- Κύριε Βαγιάν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, λίαν συγκεκινημένος, γνωρίζω ποῖαι εἶναι αἱ θλίψεις σας! λόγοι παρήγοροι εἶνε περιττοί. Ἄφρατε, ὑπάρχουν ἄλλαι δυστυχίαι, γνωρίζω, μεγαλείτεροι τῶν ἰδικῶν σας.
- Εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες συνδιελέχθησαν μετ' ἀοικειότητος ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς Γερτρούδης.
- Φρονῶ, κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, ὅτι θὰ διέλθητε ἡμέρας τινὰς μαζύ μας.
- Πολλὰς ἡμέρας ἀδύνατον· ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς παραχωρήσω τὴν αὐριον ὀλόκληρον.
- Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἠγέρθη, λέγων ὅτι ἐμελλε νὰ ἴδῃ τινὰ ἐν τῷ χωρίῳ. Ἦτο πρόφασις, ἵνα ἐξέλθῃ, θέλων ν' ἀρήσῃ τοὺς δύο ξένους μόνους νὰ συνδιαλεχθῶσιν.
- Ἰάκωβε, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ εἰς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν, ὅταν ἔμειναν μόνου, πρὶν ἔλθω εἰς Μαρτίλ ἐξήτησα πληροφορίας καὶ ἔμαθα τὰ πάντα· ἂ! φίλε μου, εὐκρινῶς σὰς λυποῦμαι· πόσον θὰ ὑπερέρατε!
- Ὑποφέρω καὶ θὰ ὑποφέρω πάντοτε. Ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ γέροντος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε καὶ τὸν ὁποῖον κατέβαλε τὸ τρομερὸν τοῦτο δυστύχημα, ἔχω ἀκόμη τὴν

σις, καθίστων τὸν στενὸν ἐκεῖνον χώρον πλήρη ἀπολαυστικῆς θερμότητος· καὶ ἀσφυξία ἂν ἐπέκτειτο, ἠδύνατό τις νὰ ἀποθάνῃ ἐξαισία χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Αἱ ἰσθμιαὶ μας μὲ ποῖαν ἰδιόζουσανγαριτωμένην φροντίδα ἐλύγιζον τὸ σῶμά των καὶ ἐκλινον τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸ τῶν ἀνθέων, ἐφαίνοντο ὅτι ἀνεύρισκον παλαιὰς γνωρίμους, μετὰ τῶν ὁποίων ἠτοιμάζοντο ν' ἀρχίσουν κουβεντούλαι· πῶς ἐταίριαζαν μερικὰ προσωπάκια, τὰ ὁποῖα ἐμισόβλεπε; ἐξαφνα ὅπισθεν μεγάλη; τινος ἀνοδοέσσης ἢ διὰ τῶν κλάδων εὐθαλοῦ; τινος καμελίας; ἐνόμιζες ὅτι ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἦνε ἡ θέσις των. Ἀλλὰ καὶ μερικαὶ ἐσθῆτες, ἀραχνούρες, μακρὰ! μακρὰ, περικομφοί, γλυκύτατα θροοῦται, πόσον ἀπροσέκτως καὶ ἀσπλάγγχνως ἀνεποδογύρισαν καὶ κατεπάτησαν κατὰ γαστροῦλε; μὲ εὐγενέστατα λουλουδάκια... ἀφορμὴ διὰ νὰ ψιθυρίσῃ μία πικρὰ γλώσσα: «τὰ φουστάνια πάντα κακὸ κάνουν».

Ἀλλὰ μία ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς ὀμορφείας. Τὸ ψάθινον καπελλάκι τῆς ἠδύνατο καὶ μόνον νὰ ἀμφισβητήσῃ ἐν τῶν βραβεῖων τῆς ἐκθέσεως, ὁμοιάζον χαριτόπλεκτον κάνιστρον, ἐστεμμένον ἀπὸ ἡδυχορωμάτα λουλούδια ροδιᾶς, ἂν ἡ ἀμέσως κἀνωθεν προκύπτουσα μορφή δὲν σ' ἔκαμνε ἰὰ λησμονήσῃς τὰς λουλουδένας παρομοιώσεις τοῦ πιλιδίου τῆς· ἡ ἐμορφιά τῆς ἔχει κατὰ τὴν ἀπειρώς παρθενικόν, γλυκύτις, μοσχοβολοῦσα λεπτότητα· εἰς ποιητῆς δύναται νὰ ἄσῃ, βλεῖπον τοιαύτην φυσιογνωμίαν, ὅτι ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς κόρης ἐκείνης δὲν διέρχονται στοχασμοὶ ἀλλὰ προσευχαί.

Τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς τιμῆς ἔτυχε τὸ ἐκ Κερκύρας ὑπὸ τοῦ κ. Κρεμμυδά σύμπλεγμα φυτῶν θερμοκηπίου, σπα-

νιώτατον ὄντως καὶ πολῦτιμον. Τὰ δύο χρυσᾶ βραβεῖα ἔλαβον οἱ ἀδελφοὶ Καντόρου διὰ δύο συλλογὰς τριανταφυλλίων καὶ καμελιῶν. Ἀργυρῶν βραβεῖων ἠξιώθησαν ὁ κῆπος τοῦ Παραδείσου, ἡ ἐταιρία τοῦ πυριτιδοποιεῖου, ἐκθεῖσα δείγματα περιπτέρου, ἡ δεσποινίς Ἀρῶν διὰ καλλιτεχνικωτάτην ἀνοδοέσσην, οἱ ἀδελφοὶ Καντόρου πάλιν δι' ἐξαισία ρόδα, καὶ ἄλλοι, οἵτινες μᾶς διαφεύγουσιν ἡδὴ διὰ χαλκῶν ἐβραβεύθησαν ἄλλοι πολλοὶ ἐκθέται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνοδοεσμῶν.

Ἄλλ' ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶς προκλούντων τὴν προσοχὴν τοῦ περιεργαζομένου εἶνε ἀθροίσμα σταφυλῶν διαφόρων εἰδῶν τεχνητῶν σταφυλῶν, ἀλλὰ μετὰ καταπληκτικῆς φυσικότητος τετεχνημένων· περὶ αὐτῶν ἔγραψεν ἄλλοτε τὸ «Μὴ Χάνεσαι», ὡς καὶ περὶ τοῦ καλλιτέχνου οὐτῶν ποιητοῦ Στρατῆ Καρουοφύλλη, μαγεῖρου ἐν Πειραιεῖ· εἶνε καὶ αὐτὸς παρὼν ἐκεῖ, καὶ δὲν παύεται ὑποδεικνύων καὶ διερμηνεύων τὰ κεκρυμμένα κἀλλη τοῦ ἔργου του, καὶ ἀξιών, ὅτι πρέπει νὰ γράψουν περὶ αὐτοῦ αἱ ἐφημερίδες, καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὡς ἄπιστος Θεωμᾶς, ἔσπασε μὲ τὸ χεῖρ του μία ρόγα, νομίσας ὅτι εἶνε ἀληθινὰ σταφύλια βαλσαμωμένα· εἶνε ἀφελέστατος καὶ νοστιμώτατος· καὶ δὲν εἶνε μόνον αἱ σταφυλαί· ἔχει συνεκτεθειμένους καὶ φασιανούς, καὶ λαγούς, καὶ ἀνθρωπίσκους... ἀπὸ ξύλου, ἐν οἷς διαπρέπουσι μία λαμπρὰ πίπα ἀπὸ ἀγκινάραν, καὶ ἓνα χαριτωμένον ποντικίκι ἀπὸ... παντζαρί! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφικασε μόνος του, φωνάζει, χωρὶς φάρμα, μὲ τὸ χεῖρ του. Ἐτυχεν ἐπαίνου καὶ ἀμοιβῆς 100 φράγκων.

Ἐπληρέθησαν ἐπίσης καὶ διάφορα ἐργαλεῖα κηπουρικῆς, ἐκτεθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Πειραιεῖ γερμανικῆς ἐταιρίας, ἧτις ἤυρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ στήσῃ μέσῳ τοῦ κήπου μεγαλόσχημον ρεκλάμαν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἡδὴ πόσοι ἄλλοι ἐπληρέθησαν. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔλεγε μία κακὴ γλώσσα: «Δὲν ἄφρασαν τίποτε ἀβράβευτον».

δύναμιν νὰ συγκρατήσω τὴν ἀεελπισίαν μου, διὰ νὰ μὴ δηλητηριάσω τὰ τραύματα τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ βραδύτερον;... Μοῦ ἐλέγετε ἄλλοτε: «Δύνασθε νὰ ἔχητε ὥραιας ἐλπίδας, λαμπρὸν μέλλον...» Βεβαίως ὁδὸς τις εὐκόλος ἀνοίχθηκε ἐνώπιόν μου καὶ διὰ τῆς ἐργασίας θὰ δυνιθῶ νὰ φθάσω εἰς καλὴν τινε θέσιν. Ἀλλὰ διατί, διὰ ποῖον δύναμαι νὰ ὑπερηφανεύομαι τώρα; Τί μοῦ χρειάζεται ἡ παρουσία, ὅταν δὲν ἔχω πλέον νὰ ἐλπίζω εὐτυχίαν; Οἴμοι! ὅτι μοι παρεῖχε τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος δὲν ὑπάρχει πλέον! Εἶμαι κατεστραμμένος· εἰς ἐμὲ ὅλα τὰ ἐλατήρια ἔσπασαν, πᾶσα φλόξ ἐσβέσθη... Ἐὰν δὲ νέος κίνδυνος ἠπειλεῖ τὴν Γαλλίαν, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχω οὔτε πατριωτισμόν.

- Ὁ κ. Λαγγάρδ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, εἶτα δὲ ἀπάντησε:
- Παραπονεῖσθε πικρότατα, Ἰάκωβε! ἂ! ἐννοῶ τὴν θλίψιν σας! Ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἶπω πρὸς σέ, φίλε μου, ὅτι ἡ δυστυχία σας εἶνε τίποτε, καταλαμβάνετε; συγκρινόμενη πρὸς τὴν ἰδικὴν μου. Καὶ μοι ταῦτα δὲν καταβάλλομαι, ἴσταμαι ὀρθός, διατηρῶ τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος μου καὶ ἐλπίζω!
- Καὶ ἐγὼ ἂν μπορούσα νὰ ἐλπίζω, θὰ ἐπραττον οὕτως, ἀνεκράξεν.
- Ἄλλ' ἐλπίζετε λοιπόν!
- Αὐτὴ ἀπέθανεν! ἀνεστέναξεν ὁ Ἰάκωβος.

- Ὁ κύριος Λαγγάρδ ὀλίγου δεῖν ἀνεκράξεν:
- Ἡ Ἰωάννα ζῆ!
- Ἀλλὰ συνεκράτησεν ἑαυτὸν, διότι ἡ ὁμολογία του θὰ παρεῖχεν αὐτῷ ἀτελῆ χαρὰν, συνθηματικὴν ἐλπίδα.
- Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἂ; ἀναμεινόμεν.
- Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὑπέλαβε, ψαύσας ἐλαφρῶς τοὺς βραχίονας τοῦ Ἰακώβου, ὅστις τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὰς θλιβεράς σκέψεις του.
- Ἡ μνηστὴ σας πρὶν ἢ μεταβῆ νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμόν, ἔγραψεν ἐπιστολήν;
- Μάλιστα.
- Εἰς τὴν ὁποῖαν καταγγέλλει ἀγριάνθρωπόν τινα Λυκογιάννην;
- Μάλιστα.
- Εἴχετε, ὡς μοι εἶπον, ἀγάπην πρὸς τὸν Λυκογιάννην αὐτόν;
- Εἶνε ἀληθές.
- Ὁ δὲ ἄγριος αὐτὸς ἦτο ὡσαύτως συνδεδεμένος μαζύ σας διὰ μεγάλης φιλίας;
- Νομίζω.
- Φρονεῖτε, Ἰάκωβε, ὅτι ὁ δυστυχῆς αὐτὸς εἶνε ἐνοχος τῆς πράξεως διὰ τὴν ὁποῖαν καταγγέλλη ὑπὸ τῆς μνηστῆς σας;

Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι, τῷ ἐξωτερικῷ, καὶ πτωχοτέρῳ, ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ παίζουσα καλὰ κομμάτια συναθροίζει μετέπειτα τοῦ ἐπισκέπτας. Σημαίαι κοσμοῦσι τὸν κῆπον κυματίζονται κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς, ὑπὸ φιλοκάλους σκιάδας εἶνε τυποθημένα ἀξιολογώτερα τινὰ σχετικῶς ἀνθύλλια, καὶ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν ὀλοκλήροι σειραὶ θέσεων προορισθειῶν δι' ἄνθη, ἐπὶ θετικῇ ὑποσχέσει, καὶ ἀπομένουςαι κεναί. Οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου ἀπὸ πάνου ὡς κάτω εἶνε διαφνοσκεπεῖς, ὡς νὰ ἐδραβεύθησαν κ' ἐκεῖνοι. . . ἐν ποιητικῷ διαγωνισμῷ. Τινὲς παρατηροῦσιν εὐλόγως διατί νὰ μὴ ἐκθέσῃσι καὶ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν ποιητῶν τὰς λυρικὰς συλλογὰς των, τὰ "Ἀρθρὰ τὰς Ἀρμενίας, τὰ "Ἰα, καὶ τὰ Μόρτα, καὶ ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης τὴν χαριτωμένην Ἀρθρολογία του.

Ἄλλὰ τὸ κάλλιστον θέαμα εἶνε τὰ ἐκθέματα τοῦ Πτωχοκομείου, ὡς ὠνομάσθησαν εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον μέρος τοῦ κήπου, προστατευόμενα ἐπαξίως ὑπὸ τῶν πτωχῶν καταπαλωμένῃς σημαίαις, παράκεινται ὡς εἰκοσι χωματένια πεντάλεπτα γαστρίδια, διὰ μικροσκοπίου μόνον ὄρατ' ἠθάλλον δ' ἐντὸς αὐτῶν—φραντασθῆτε τα—καὶ χαμομηλάκια, φυλλαράκια δηλ. μισοφαγωμένον, ἐπιδεικνύοντα πού καὶ πού μόνον χαμομήλι, μισοφαγωμένον, ἢ λερωμένον. . . δὲν δύνασθε νὰ κρατήσητε τὰ γέλοια. Καὶ αὐτὰ ἀπεστάλησαν ἐκ Κερκύρας ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐκθεσιν, ὡς συλλογὴ ἰαματικῶν φυτῶν! Καλὰ τὸ εἶπετε φίλε μου: Καλὰ κάνει αὐτὸς πού τὰ ἐστειλε καὶ μένει εἰς τὴν Κέρκυραν.

*

Ἡ ἐσπέρα ἐπέριψε τὰς σκιάς της, ἡ σελήνη τὰ φέγγη της, οἱ μουσικοὶ ἀνεχώρησαν, οἱ συρρέουσαιτες ἠραιώθησαν, καὶ μένω μὲ τὴν προσδοκίαν νὰ ἴδω τὴν μικρὰν ἀθουσαν

— Ἡ Ἰωάννα εἰς τὴν ταραχὴν της ἠπατήθη, κύριε! ἀδικῶς κατήγγειλε τὸν Λυκογιάννην.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Λαγγάρδ ἐφωτίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλησαν.

— Κατ' ἀρχὰς καὶ ἐγὼ καθὼς ὄλοι ἐπίστευσα ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διαπράξει τὸ κακούργημα τοῦτο! ἀλλὰ ἔμαθα ἔπειτα ὅτι συνέβη κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα. Ὅχι μόνον δὲν ἦτο ἐνοχος, ἀλλὰ καὶ ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννας καὶ τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν κτηνώδη ἐπίθεσιν ἀθλίου τινος, ὅστις ἔμεινεν ἀγνωστος· ὁ ἴδιος πάλιν διὰ μεγάλων προσπαθειῶν ἠγωνίσθη νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον, φεῦ! τὴν παρέσυρε.

Δυστυχῆς Ἰωάννα! Ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἀτιμασθεῖσαν, ἢ δὲ ὀλεθρία αὕτη πλάνη τὴν ὤθησεν εἰς τὴν αυτοκτονίαν, εἰς τὸν θάνατον!

— Ποῖος, Ἰάκωβε, σὰς ἔδωκεν τὰς πληροφορίες ταύτας;

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν ὁμιλεῖ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος διηγήθη εἰς τινὰ νεάνίδα, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸν, τὸ τρομερὸν δράμα. Ἡ ἴδια νεάνις ἦλθε ἐδῶ πρὸ τινῶν ἡμερῶν καὶ μὲ διεφώτισε.

— Τότε, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη θὰ ἐγνωστοποιήσῃ ἢ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπινάλ. . .

— Τίποτε ἀκόμη.

— Διατί;

τῶν ἀνθῶν ὑπὸ τῶν λάμπων τοῦ φωταερίου φαντάζομαι νέας ἐντυπώσεις, καὶ νέας λουλουδιὰς παραστάσεις· ἀλλ' ἢ αἴθουσα κλείει, καὶ ἀπομένω εἰς τὰ κρύα. . . τῆς νυκτός.

Ἐν τούτοις θὰ τὰ πούμε καὶ πάλιν.

Ἐνοουλοῦλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(Εἰδικοῦ Ἀνταποκριτοῦ ΜΑΣ)

Καλάμω 2 Μαΐου.

Διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὴν τέχνην μας, ἤκούσαμεν προχθὲς ἐν ἡ μάλλον δύο μπουῦμ! Δύο μικροὶ κακούργοι παραφυλάσσοντες εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν παρὰ τῷ Σουζέ οἰκίαν τοῦ Γ. Μπολανοπούλου, ἐπετέθησαν προχθὲς (27 Ἀπριλίου) κατὰ τοῦ ἐκ τοῦ σχολείου ἐξερχομένου μαθητοῦ Ξενοφώντος Α. Παρασκευοπούλου διὰ ροπέλων καὶ ἤρξαντο τύπτοντες αὐτὸν, ὄχι βεβαίως χάριν διασκεδάσεως καὶ παιδιᾶς. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ τυπτόμενος ἐξαγαγὼν μάχαιραν, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἠπειλῆσαν αὐτὸν, ἐπέτεθη κατὰ τοῦ ἐνὸς καὶ ἐπλήρωσεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ἐλαφρῶς. Τότε ἀμφότεροι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον ἐξεκένωσαν κατ' αὐτοῦ τὰ πιστόλιά των καὶ ἐτραυμάτισαν αὐτὸν ὁ μὲν κατὰ τὸν πόδα, ὁ δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν. Τὸ κακουργώτερον εἶναι ὅτι δὲν ἠρέκεσθησαν εἰς τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸν χαμαί, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπρόσθεσαν, διὰ νὰ μὴ γλυτώσῃ. Ἐκ τῶν τραυμάτων τούτων ὁ ἀτυχῆς παῖς διατρέχει τὸν

— Ἀναμένει.

— Ἀναμένει! Ἀλλὰ τί δύναται λοιπὸν ν' ἀναμένῃ; Τί; Κατηγορεῖται ὁ δυστυχῆς αὐτὸς καὶ ἐνῶ γνωρίζει ὅτι εἶναι ἄθωος, δὲν διαμαρτύρεται!

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ προφανοῦς ἀμηχανίας, ἡ νεάνις αὕτη ἀγαπᾷ τὸν Λυκογιάννην!

— Τὸν ἀγαπᾷ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ· ἀλλ' ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἰσχυρότερος παρὰ πάντα ἄλλον διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀθωότητά του!

Ἡ νεανίας ἀνεγνώρισε τὴν λογικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ.

— Ὁρθῶς, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν.

— Ἰάκωβε, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ σιωπᾷ ἢ κόρη αὕτη.

Ἡ ἀξιωματικὸς ἐφρικίασεν.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαθεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἐν τῷ συμφέροντι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων, θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ ὁμιλήσῃ! Πῶς ὀνομάζεται, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη;

— Συγγνώμην, κύριε, ἀφοῦ σὰς ἀπεκάλυψα τὸ μυστικόν της, ἐὰν σὰς εἶπω καὶ τὸ ὄνομά της. . .

— Ὑποθέτω, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖτε ἱκανὸν νὰ καταγρασθῶ μυστικὸν τοιαύτης φύσεως· ἐὰν ἡ νεάνις σὰς ὑπεχρέωσε νὰ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε εἰς κανένα τὸ ὄνομά της. . .

ἔσχατον κίνδυνον. Αἰτία τοῦ γεγονότος εἶναι ὅτι ὁ κτυπηθεὶς τὴν προηγουμένην ἑρράπισε μικρὸν συγγενῆ τῶν φρονέων, ὅστις ὕβριζε καὶ ἐλιθοβόλει αὐτὸν διερχόμενον.

Ἡ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου παραχθεῖσα εἰς τὸν τόπον συγκίνησις εἶναι μεγίστη, διότι ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἔχῃ ἀσφάλειαν, διότι ἡ κακουργία ἡγείρε θεασαίαν τὴν κεφαλὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὴν ἐκ τῆς τιμωρίας τοῦ ἐγκλήματος ἱκανοποιήσιν. Οἱ δρῶνται ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν καὶ μέχρι τοῦδε ὁ μὲν εἰς δὲν συνελήφθη, ὁ δὲ ἕτερος μόνος προσῆλθε. Περί τούτου δὲ προκειμένου ὀφείλω νὰ σημειώσω ὅτι ὅσον ζῆλον ἀνέπτυξεν ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχή, τὴν ἀνηδεῖαν, ἵνα μὴ μεταχειρισθῶ ἄλλην βαρυτέραν λέξιν, ἔδειξεν ἡ ἀστυνομικὴ ἢ μάλλον ἡ δημοτικὴ, διότι ἄλλο δῆμαρχος καὶ ἄλλο ἀστυνομός· ὁ ἀστυνομός εἶναι τοιοῦτος ἐπὶ ψιλῶ ὀνόματι, τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶναι ὄργανα τοῦ δῆμαρχου. Περί τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου τῆς μεταξὺ ἀστυνομίου καὶ δῆμαρχου διαστάσεως προσεχῶς θέλω σὰς γράψῃ ἐν ἐκτάσει, διότι εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως.

Ἐτερον χαρακτηριστικὸν τῆς καταστάσεώς μας φαινόμενον εἶνε ὅτι οἱ μικροὶ φρονεῖ παρεφύλαττον συντρῶγοντες καὶ συμπίνοντες μετὰ δύο χωροφυλάκων ἐν παρακειμένῳ ταβερνεῖῳ, λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ εἰς τῶν φρονέων ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν χωροφυλάκων ἐξήγαγε τὸ πιστόλιόν του. Μετὰ τὸ γεγονὸς οἱ χωροφύλακες οὗτοι κατεδιώξαν δῆθεν τοὺς φρονεῖς, ἀλλ' ἄμα φθάντες εἰς τὸν ποταμὸν, ὃν οἱ διωκόμενοι διήλθον, ἐστάθησαν. . . διὰ νὰ ἀφαιρέσωσι τὰ ὑποδήματά των.

Ἐτερον γεγονὸς ὁμοίας περίπου φύσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον τραγικόν, ἔρχομεν τὸν διὰ μαχαιριδίου τραυματισμὸν ἑτέρου μικροῦ παιδὸς ὑπὸ δύο ἐτέρων συνηλικιωτῶν του.

Συναφὲς μετὰ τῶν ἀνω ὑπάρχει ἕτερον γεγονὸς ἐπίσης χαρακτηριστικὸν τῆς ἠθικῆς παρρησίας τοῦ τόπου. Πρὸ μῆκος εἶχε διαταχθῆ ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν πολιτῶν καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἐλειτούργησεν ἐπὶ δεκαπενθήμερον περιποῦ δεῖξαν τὰ σωτήρια αὐτοῦ ἀποτελέσματα. Ἐν τούτοις καὶ τὸ σωστικὸν τοῦτο μέτρον ἔλαβε τὴν τύχην τῶσων ἄλλων, διότι ἐπὶ τέλους ἀνεστάλη. Διατί; Πέ μου το καὶ σύ. . . Ἐγὼ γνωρίζω μόνον καὶ θὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀναστολῆς τοῦ μέτρου τούτου, ἥτις εἶνε αὕτη: Ἐσπέραν τινὰ ἐπιτετραμμένους τὸν ἀφοπλισμὸν λοχίαις ἐκάθητο ἐν τῷ ὠδικῷ καφενεῖῳ, ἐκάθητο δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του δύο πολιταί. . . ὀπλοφοροῦντες. Ὁ καλὸς εἰσαγγελεὺς μας κ. Ἀνδρ. Γαλλιᾶσας παρακαθήμενος μετὰ δικαστῶν καὶ ἄλλων καὶ ἰδὼν τὸ ἀτοπον καὶ σκανδαλώδες τοῦ πράγματος ἐγερεθεὶς τῆς θέσεώς του ἀφώπλισε τοὺς ὀπλοφοροῦντας, ὅπερ ὅμως παρῶντε τὸν λοχίον, ὅστις, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐζήτησε τὸν λόγον παρὰ τοῦ κ. εἰσαγγελεῖος διὰ τὴν τολμῆν του, εἶτα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκδικησεῖς του ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ πορευθεὶς ἐποιήσατο ἔρρευσεν ἐπὶ τε τοῦ εἰσαγγελεῖος, καὶ ἐπὶ τῶν δικαστῶν καὶ ἄλλων παρακαθημένων δικηγόρων καὶ λοιπῶν πολιτῶν. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς παύσεως τοῦ σωτηρίου μέτρου τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ὅστις κατὰ τὰ 8[10] τοῦλάχιστον εἶνε ἡ αἰτία τῶν συμβαινόντων δυστυχημάτων. Ὑποψιφύριζεται δὲ ὅτι ὁ λοχίας προέβη εἰς ὅ,τι προέβη, σπρωγμένος ἀπὸ ἄλλους ἔχοντας συμφέρον νὰ παύσῃ ὁ ἀφοπλισμός.

Προχθὲς ἐγένετο ἐναρξὶς τοῦ κακουργοδικείου, περὶ οὗ προσεχῶς λεπτομερείας τινὰς.

Ἀγύρευτος.

— Κάμμιαν ὑπόσχεσιν δὲν μοῦ ἀπήτησεν.

— Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, Ἰάκωβε, ἐμπιστευόμενος τοῦτο εἰς ἐμὲ δὲν προδίδετε αὐτήν. . .

— Ὀνομάζεται Ἐρριέτη Δεσιμαίτζ.

Ἡ κύριος Λαγγάρδ ἀνεπήδησεν.

— Ἐρριέτη Δεσιμαίτζ! ἐπεφώνησε τεταραγμένος καὶ ἐκπέμπων φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ νεανίας ἐθεώρει αὐτὸν ἐκπληκτικὸς,

Ἡ κύριος Λαγγάρδ ἐκάθισεν. Αἱ λάμπεις τοῦ βλέμματός του ἀπεσθέσθησαν, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐκφρασιν.

— Τώρα ἐνοῶ, εἶπεν ἡσυχα ἡσυχα, τί ἐμποδίζει τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίτζ νὰ κάμῃ διάθεμα, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἠνάγκαζε ν' ἀποκαλύψῃ ὅ,τι θέλει νὰ ἔχῃ κρυμμένον ἢ θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας της.

Δὲν ἔχω ἀνάγκην, Ἰάκωβε, νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν τύχην τοῦ δυστυχοῦς Λυκογιάννη· ἐνόησατε; Ὁ ἀπολάθητε πρᾶγμα ἔκτακτον, διότι ἀσχολοῦμαι περὶ τοῦ ἀθλίου τούτου ὄντος. . . Βεβαίως, φίλε μου, ὑπάρχει κάποιος λόγος. Ποῖος εἶναι αὐτός; Ὁ τὸν γνωρίζετε βραδύτερον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν εἰσῆλθεν, ἐπειδὴ ἦτο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐκοιμήθησαν ἐνωρὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ

γραιοῦ λοχαγοῦ. Ἐπειδὴ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἦτο κατακουρασμένος, διότι ἀπὸ πέντε ἡμερῶν δὲν εἶχε κατακλιθῆ, ἤθελον νὰ τοῦ παράσχουν τὸν ἀναγκασιόυντα καιρὸν πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἡ ὅτε ἠγέρθη τὴν ἐβδόμην πρωϊνὴν ὥραν, ἀν καὶ ὁ ὕπνος του ἦτο τεταραγμένος, καὶ συνεχῶς διεκόπτετο, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἰσχυρὸν διὰ νέους κόπους.

Ἡ λοχαγὸς εἶχεν ἐγερεθῆ πρὸ μίας ὥρας, ὁ δὲ κύριος Λαγγάρδ τὸν εὔρεν περιπατοῦντα ἐν τῷ κήπῳ.

— Ἐκοιμήθητε καλὰ, κύριε; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀρκετὰ καλὰ, φίλε μου, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶμαι πλέον κουρασμένος. Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω σήμερον ἐκδρομὴν τινα ἐν τῇ ἐξοχῇ. Θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε;

— Εὐχαρίστως!

— Τότε, Ἰάκωβε, μπόρετε νὰ βάλετε τὰ ὑποδήματά σας.

Ἡ Ἰάκωβος Βαιγιάν πληροφρηθεὶς περὶ τῆς προθέσεως τῶν ξένων του, ἔσπευσε νὰ καταβῆ, ἢ δὲ Γερτρούδη ἐπέσπευσε τὸ πρόγευμα.

Τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ ἀμφότεροι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν. Ἐτρέψαν τὴν παρόχθιον ὁδὸν πορευόμενοι εἰς τὴν ἀνωφέρειαν τοῦ Βλιγυκούρ.

Ἐθῆς ὁ Ἰάκωβος στὰς καὶ δεῖξας ἐν μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Ἐκεῖ, εἶπε διὰ φωνῆς πεπεισμένης καὶ μολίς δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἡ δυστυχῆς μου Ἰωάννα. . .

— Ἄ! ἐκεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Λαγγάρδ. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΙΛΕΛΕΗΜΩΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Ἐν Κερκύρα καὶ λοιπῇ Ἑπτανήσῳ ὑπάρχουσιν ἰδρύματα καὶ θεσμοὶ κοινωνικοὶ, οὓς δὲν ἔχομεν εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐλεγκτοῦ τῆς Φιλελεήμωνος Ἑταιρίας, ἥτις μοιράζει ἄρτον καὶ πληρόνει ἐνοίκια εἰς ἀνεγνωρισμένας πτωχὰς οἰκογενείας.

Ἡ κερκυραϊκὴ κοινωνία ἀφείλει νὰ ὑποστηρίξῃ τοιαύτην Ἑταιρίαν πατριωτικώτατα ἐργαζομένην ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Λεωνίδα Βλάχου, τοῦ ἀξιωματικοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Κερκύρα ἐκπαιδευτηρίου ὁ «Καποδίστριας», τόσοι μὲν ἤρρεσεν, ὥστε ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς ὠραία καὶ βαθύτατα :

«Ὁ μέγας Θεός ἐν τῇ ὑπερτάτῃ αὐτοῦ σοφίᾳ διερρῦθμισε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ κόσμου νὰ ὑπάρχωσι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί. Τοιοῦτω τρόπῳ δὲ ἠθέλησε νὰ συνδέσῃ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων δι' ἀμοιβαίων ὑπηρεσιῶν. Ἐκ τῆς ἀνισότητος ταύτης προκύπτει ἁρμονία θαυμαστῆ, ἡ ὅποια παρατηρεῖται ὅταν ὁ μὲν πτωχὸς ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, ὁ δὲ πλούσιος βοηθεῖ τὸν πτωχόν, καὶ οὕτως ὁ μὲν διὰ τῆς ὑπομονῆς, ὁ δὲ διὰ τοῦ ἐλέους δοξάζουσιν ἀμφοτέροι τὸν Πανάγαθον Δημιουργόν. Ἀλλ' ἔρχεται στιγμή, καθ' ἣν ὁ πτωχὸς δὲν δύναται νὰ ἐργάζεται, καὶ τότε ὁ πλούσιος ὡς ἐντολοδόχος τοῦ Θεοῦ καθήκον ἔχει νὰ τὸν προστατεύσῃ. Ἐάν ὅμως τινὲς τῶν εὐπορούντων λησμονοῦντες ὅτι ὁ ἀνάθεον παρχωρηθεὶς πλοῦτος εἶνε δῶρον διδόμενον πρὸς δοκιμασίαν καὶ ἐπιβάλλον κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις, στρέφουσιν ἀσπλάγχυνος τὰ νῶτα πρὸς πᾶσαν δυστυχίαν, ἐάν ἕνεκα τούτου παρατηρῆται τὸ εἰδεχθὲς φαινόμενον τῆς ἀδίκου καὶ ἀναρμόστου κοινωνικῆς ἀνισότητος, καθ' ἣν ἔνθεν μὲν ἀκούονται τὰ ὄργια τῆς ἀσωτείας, ἔνθεν δὲ οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισίας, ἐάν ἐντεῦθεν ἡ ἁρμονία ἦν ὁ Δημιουργὸς σοφῶς ἐκανόνισε παραλύεται καὶ καταστρέφεται, εἰς τοῦτο οἱ ἄνθρωποι μόνον ἐνέχοντα. Καὶ τῶν ἐντεῦθεν παραγομένων κακῶν οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν ἀτυχῶς νὰ γεύωνται τοὺς καρπούς. Ἡ πρὸς τὴν πενίαν ἀδιαφορία, ἡ πρὸς τὰ δάκρυα ψυχρότης, ἡ πρὸς τὴν δυστυχίαν περιφρόνησις γεννᾷ, κύριοι, ἀνεπαισθήτως καὶ ὑποτρέφει τὰς ἀθεϊστικὰς καὶ κοινωνιστικὰς ἰδέας. Δὲν ὑπάρχει Θεός, βλασφημοῦσι πολλῶς τὰ ἀπηλπισμένα χεῖλη τοῦ ἐν τῇ πενίᾳ στενάζοντος· δὲν ὑπάρχει Θεός, βλασφημεῖ διὰ τῶν πράξεών του καὶ ὁ πλούσιος, ὁ λησμονῶν τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων καὶ πιστεύων ὅτι οὐδὲν ὄμμα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβλέπει! Οὕτω δὲ φεῦ! ἡ ἀπελπισία ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ ἐγωϊσμός ἀφ' ἑτέρου ὑψοῦσι βαθμηδὸν τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀθείας ἥτις· πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης ἤρχισεν νὰ ἀναφαινηται φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς μάστιγα φοβεράν, τὸν κοινωνισμόν.

«Καὶ ἃς προσέξωμεν, κύριοι, ὅτι ἐάν τὰ τοιαῦτα λαμβάνωσι σάρκας καὶ ἐκεῖ ἔνθα καταβάλλεται πρόνοια ὑπὲρ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, καὶ ἐκεῖ ἔνθα παρατηροῦνται αἱ ἐργατικαὶ Τράπεζαι, τὰ Ταμειυτήρια τῶν πτωχῶν, τὰ σχολεῖα τοῦ λαοῦ, ἃς προσέξωμεν, λέγω, ὅποια καθήκοντα ἐπιβάλλονται εἰς ἡμᾶς τοὺς παραβλέποντας μέχρι τοῦδε τὰ εὐεργετικὰ ταῦτα ἰδρύματα, ἵνα τούλάχιστον ἐδραϊώσωμεν ἐπὶ βάσεων ἀκλονήτων τὴν φιλελεήμονα ἐταιρίαν.»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

- ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Νεόπακτον καὶ Πάτρας.
- ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀτζιλάντην, (Αἰδημόν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὁροσὺς Μιζέλην, Ἀλυμῶν καὶ Βῶλον.
- ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργόν καὶ Θήραν.
- ΤΡΙΤΗ 6 1) 2 π. μ. Αἴγιον, Πόρον, Ἰθύν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος Ναυπλίου.
- ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ἰστέρινα Τήνου, Κόρθιον καὶ πόλιν Ἀνδρου, καὶ κατὰ δεκαεπταήμερον διὰ Γαυρίον Ἀνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.
- ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀπρόπλοιον κατ'εὐθείαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεννήσιον ἔτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινότσαν, Αἴγιον, Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυθήνην, Ζάκυνθον, Κατάκολον.
- ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βῶλον, Σκιάθον καὶ Σκόπελον.
- ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Ἰθύν, Σπέτσας, Ναυπλίον. 7 μ. μ. Σύρον, Σέριον, Σίφνον, Μήλον.
- ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθείαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοὺς, Κέρκυραν, ἔκ Πατρῶν ἔτερον ἀπρόπλοιον τὴν πρώτην ἐκαστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακίον, Μύτικα, Ζαβέρονα, Ἀλεξανδρόν, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαμόραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Καρβασαράν.
- SABBATON 7 π. μ. Δι' Αἴγιον, Πόρον, Ἰθύν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμένα, Καλάμας.
- SABBATON 7 1) 2 π. μ. Διὰ Κέα, Κύθον, Σύρον, Τήνον, Μύκονον καὶ Κρήτην.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐναρκτεία τῶν θαλασσίων λουτρῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς εὐρωπαϊκῶν ψυχρολουσιῶν γενήσεται ἐφέτος τὴν προσεχῆ Κυριακῇ 8 Μαΐου καὶ ἔσονται ἀνοικτὰ ἀπὸ τῆς 6 π. μ. μέχρι τῆς 11 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4 μ. μ. μέχρι τῆς 9 μ. μ. Αἱ τιμαὶ μεθ' ὧν τὰς γενόμενὰς ἐφέτος σπουδαίας τελειοποιήσεις ἐμείναν αἱ αὐταί, οἷαι καὶ πέρουσι, τοῦτέστιν

Ἐισιτήρια λουτρῶν	λεπτά	40
» ἐνδυμάτων (ποδῆρας ἐσθῆς χειρῶμακτρον.....	»	20
» ψυχρολουσιῶν	»	1.10
	καὶ περισκελιεῖς).....	δραχμ.

Τὰ μικρότερα τῶν 8 ἐτῶν παιδιά πληρόνουσι τὸ ἥμισυ, τοῦτέστι λεπτά 20 δι' ἑκάστον λουτρόν, αἱ δὲ Κυρίαί, ἐπειδὴ τὰ δωμάτια αὐτῶν θέλουσιν εἶναι ἑστρωμένα μενεὶα διὰ τῆς ἀπύθου καὶ στεγνοῦ, πληρόνουσι δι' ἑκάστον λουτρόν λεπτά 5 ἐπὶ πλέον.